TOZ VE HAYALLER KİTAPÇISI

Mindy Thompson

GENÇ TİMAS

Bölüm Bir

3 Kasım 1944

Sutton, New York

Bugün kitapçı dükkânının canı sıkkındı. Bunu, kardeşim James ile okuldan eve döndüğümüz anda hissettim. Az ışık vardı, sürekli değişen duvar kâğıdı iç karartan bir koyu griye dönüşmüştü ve sergileme alanında karamsar kitaplar vardı – *Uğultulu Tepeler*, *İhtiyar Sarı*, *Küçük Prenses*. Kasvet dört bir yanımı sarıyordu.

"Baba?" dedim. Zümrüt yeşili tezgâhın arkasında olmalıydı ama yoktu.

"Biz geldik!" diye bağırdı James.

Kurgu kitap bölümünde sohbet eden müşterilerin alçak sesleri bize geliyordu ama babamın bu küçük, sıkışık alan için çoğu zaman fazla yüksek olan gür sesi yoktu.

"Dükkânı *bu* sefer böyle bir ruh haline sokan ne oldu?" diye sordu James, ağır atmosfer etrafımıza çökerken.

Göz ve İzan, karamsar olma eğilimindeydi ama bunların hepsi kitapçı dükkânının cazibesinin bir parçasıydı.

Okul çantamı çıkardım ve ve askılığa astım.

"Geçti, geçti. Her şey düzelecek," dedim dükkâna, avucumun içini nazikçe duvara bastırırken. Dükkân yatıştıkça, çiçekli duvar kâğıdı dokunuşumun altında griden yumuşak bir krem rengine döndü.

Tezgâhın arkasındaki yazı tahtasında yazılı olan bir alıntı ortadan kayboldu ve dükkân duygularını aktarmaya çalışırken yeni kelimeler belirdi.

> *"Her zaman zinde ve neşeli olan küçük kuş, hiç kimse kendisinin güzelliğini ya da gücünü görmüyormuş gibi hissediyordu. Herkes sadece onun kusurlarını görüyordu." – The Tale of Little Bluebird, Ramona Woolridge*

"O resimli kitabı hatırlıyorum, annem uyku vaktinde onu bize okurdu." James kendi okul çantasını benimkinin yanına asarken başıyla tahtayı işaret etti.

Onu ben de hatırlıyordum ve neler olduğu birden anladım. O resimli kitap, arkadaşları tarafından küçük düşürülen ve sonunda kendi değerini kanıtlaması gereken, kendini beğenmiş küçük bir kuşun hikâyesini anlatıyordu. Bir müşteri ne zaman dükkânı geliştirmek için bir öneride bulunsa, Göz ve İzan'ın özgüvenine de benzer bir darbe vuruluyordu.

"Anneme ve babama Arthur'ların evine gideceğimi söyler misin? Hepimiz *Superman'in Maceraları*'nı dinlemek için orada buluşacağız." James başını eğdi ve kahverengi güzel saçları gözlerine doğru düştü. O dokuz yaşındaydı, bense on üç ve birbirimizden daha zıt olamazdık. O, kendi dönemindeki herkesle arkadaş olduğu okula gitmeyi sever ve sanki Göz ve İzan'a bağlanmak istemiyormuş gibi boş zamanının çoğunu dışarıda arkadaşlarıyla geçirirdi.

Saatime baktım. Radyo programı beş dakika içinde başlayacaktı. "Acele etsen iyi olur, yoksa başını kaçıracaksın."

"Akşam yemeği için evde olurum!" diye seslendi, arka kapıdan aceleyle çıkarken.

Dikkatimi dükkâna verdiğimde birden içim ürperdi. Her zamanki sıcaklık kayboldu. Lambalar kapalıydı ve ön pencerelerden giren solgun ışık, uzun kitaplık raflarını yumuşak bir parıltıyla aydınlatıyordu. Her raftan ve yüzeyden sarkan sarmaşık gibi salkımlar ve ortancalar solmuş görünüyorlardı.

"Birileri yine senin duygularını incitmiş," dedim yün kabanımın düğmelerini çözerken. Dükkân daha geçen hafta benzer bir atak yaşamıştı. Bir müşteri, Göz ve İzan'ın o gün için seçtiği turuncu duvar kâğıdını beğenmemiş ve daha zevkli bir şeyler seçmemizi önermişti. Babam onu sakinleştirmeden önce saatler süren bir depresyona girmişti.

Bu koşullarda ne halde olduğunu görmek için ön kapının yanındaki saksıda duran limon ağacını kontrol ettim. Dükkânın tam ortasındaydı ve dalları neredeyse tavana değiyordu. Yaprakları, ön kapının rengiyle uyumlu şekilde keskin ve yoğun bir yeşildi ve büyüyen meyveleri parlak, canlı bir sarı renkti.

Ben pencerenin önünde duran sürahiye uzanırken dallardan biri merhaba dercesine omzuma dokundu.

"Sana da merhaba," dedim.

Annem sık sık limon ağaçlarının şifanın ve yolculuğun bir sembolü olduğunu bize hatırlatırdı ki bunlar Göz ve İzan'ın uzmanlık alanıydı.

Girişin hemen sağında asılı duran süresiz takvim aylar, günler ve yıllar arasında dönmeye başladı. Bir müşteri geliyordu!

Bizim dükkânımız normal bir kitapçı dükkânı değil, sihir dünyasına ait. Diğerleri gibi Göz ve İzan da bizim zamanımızın dışındaki insanları bulur ve onları bizim kapımıza getirir. Gelecekteki

ve geçmişteki yüz yıl boyunca arama yapıp kitaplar ve topluluk aracılığıyla sunabileceği bir ışığa ve umuda ihtiyacı olan müşterileri bulur. Babam, kitapçı dükkânlarının yıkık ruhlar ve yaralı kalpler için iyi olduğunu söyler.

Takvim dönmeyi durdurmuştu. 18 Kasım 1989. Gelecekten bir müşteri ziyarete geliyordu. Kapı açılırken üzerindeki çan çaldı.

Düzenli müşterilerimizden biri olan, parlak dişlere ve gürültülü bir kahkahaya sahip Bay Makuto içeri girdi. "Merhaba, Poppy, n'aber?"

"İyiyim işte, Bay Makuto," diye selamladım onu, gözlerimi giydiği parlak yeşil ceketten korumam gerekiyormuş gibi hissederken. "Siz nasılsınız?"

"Harika. Önerdiğin cinayet romanı serisinin ilk kitabını bitirdim. İkincisi için geri geldim! Sizde var mı?"

"Bir bakalım." Onu kurgu bölümüne yönlendirdim. Kendisi birkaç gün önce buradaydı ve onun istediği kitabın nerede olduğunu tam olarak hatırlıyordum. Kitabı raftan çektim ve ona uzattım.

"İşte bu." Gülümsedi.

Arkamdan bir sürtünme sesi duyduğumda cevap vermeye başlamıştım. Sergileme rafında görünen kitaplar değişti ve *Hüzünlü Öyküler* başlıklı bir kitap en öne getirildi.

"Tanrım." Sanırım babamı bulma işi artık bekleyemezdi. Kitapçı dükkânı her geçen saniye daha ümitsiz hale geliyordu. "Bu seride dört kitap var ancak yazar sekiz kitabı olan bir yan seri daha yazdı. Hepsi burada; incelemeniz için size biraz zaman vereyim."

Bay Makuto başını sallarken ben etrafından dolandım. Alanı hızlıca taradıktan sonra babamın kurgu bölümünün rafları arasında olmadığını gördüm. Kestirmeden fantastik kitaplar koridorunu geçtim ve leylak çitinin ön tarafına çıktım. Bu çit dükkânın sağ tarafında, önden arkaya kadar tüm yol boyunca uzanıyor ve çocuk

bölümünü ana kattan ayırıyordu. Yemyeşil sarmaşıklar ve mor çiçekler ben yaklaştıkça bir kapı aralığına dönüştü. Kapıdan geçtim ve boşluk arkamdan kapandı.

Kısa beyaz raflardan oluşan çocuk bölümünde bugün her zamanki renk ve canlılık yoktu. Parlak renkler ve sürekli değişen karakterlerle dolu büyülü bir ormanın devasa bir tablosunu içeren bir duvar resmi, kasvetli ve fırtınalı bir manzarayı gösteriyordu. Genellikle yukarıda uçup duran uçurtmalar ve uçaklar cansız bir şekilde yerdelerdi.

Köşeyi döndüm ve Bibine Zabala ile iki torunu Kosma ve Prosper'ı gördüm. Bibine, yükseltilmiş *Hikâye Vakti* platformunda duruyor ve her zaman yaptığı gibi bir masalı canlandırıyordu.

"Sevgili okur, yedi başlı yılanın karşısında yüreklerini saran dehşeti sana anlatmama izin ver." Bibine'da *Bask Mitolojisi*'nin eski bir kopyası vardı. Duvar resminin altında tuttuğumuz giysi kutusundan bir kostüm giymişti. Başını kâğıttan bir taç süslüyordu ve omuzlarına kırmızı kadifeden bir pelerin geçirmişti. Torunları da taçlar takmıştı ve Prosper tahtadan bir kılıç tutuyordu. "Büyük yılan her üç ayda bir beslenmek için dışarı çıkardı ve buna tanık olmak dehşet vericiydi."

Yanakları heyecandan kızarmış olan Kosma ve Prosper, büyükannelerinin büyüsüne kapılarak oturdu. Parlak koyu renkli bukleleri ve büyük kahverengi gözleriyle neredeyse ikiz gibilerdi. Zabalalar bizi 1937'den ziyaret ediyorlardı. Kosma ve Prosper, Bask Ülkesi'nden gelen mültecilerdi. Ebeveynleri öldürüldükten sonra Amerika Birleşik Devletleri'nde büyükanne ve büyükbabalarıyla yaşamaları için gönderilmişlerdi. Bibine hikâyeler anlatarak ve canlandırmalar yaparak onlarla birlikte dükkânda saatlerini geçirirdi. İlk ziyaretlerinde utangaç davranan ikizler kabuklarından çıkmaya başlamışlardı.

Bibine benim izlediğimi fark etti ve selam vermek için Bask dilindeki kelimeyi söyledi. "Kaixo!"

"Kaixo." Yanaklarımı ateş bastı. Telaffuzunu doğru yaptığımı umuyordum.

Bibine gülümsedi. "Çok iyi, pratik yapıyorsun. Bize katılmak ister misin? Hikâyenin en iyi kısmına gelmek üzereyiz."

"Çok isterim ama babamı arıyordum aslında. Dükkân değişik bir ruh hali içinde." Bu söylediğime bir cevap gibi, resimli kitapların üzerindeki raftan kâğıttan kuşlar uçtu ve leylak çitinin üzerinden geçerlerken burnumun birkaç santim önüne geldiler. "Onu görmüş olabilir misin acaba?"

Bibine başını salladı. "Biz geldiğimizde tezgâhın arkasında abin vardı."

Al, tezgâhın arkasında mı duruyordu? Demek ki babam burada değildi. "Teşekkürler."

"Sonra ne oluyor, *Amona*?" Kosma büyükannesine doğru eğildi.

"Şey, büyük yaratık ağzını açtı ve bir kükreme patlattı. O–"

Leylak çitinin içinden geçip dükkânın arkasında bulunan küçük bir okuma alanına girdim. Birbiriyle uyuşmayan türden masa ve sandalyelerden oluşan mekân, uzak köşedeki duvar boyunca uzanan büyük şömineyle aydınlatılıyordu. Bugün müşterilerle doluydu; bazıları birbirleriyle fısıldaşıyor, bazılarıysa kendi başlarına kitap okuyordu. Birkaç tanıdık yüz fark ettim ama çoğunun kim olduğunu bilmiyordum.

"Poppy! Selam! Ben de bugün seni görmeyi umuyordum!" Kabarık kahverengi bukleleri, solgun teni ve her zaman parıldıyor gibi görünen gözleriyle Anna Rose Alperstein, on dokuz yaşındaydı ve bizi 1956'dan ziyaret ediyordu. Okuduğu kitaptan başını kaldırdı. "Aslında Broadway'de gerçekleşecek olan bir müzikal için seçmelere katılmak üzere geldim. Bu rol, koronun bir parçası sadece ve şey, pekâlâ, doğrudan Broadway'de değil ama Broadway'in *yakınında*."

Lambalar yandı ve sonra yeniden söndü.

"Elektriğinizle ilgili sorun ne?" Kovboy hikâyelerini tarayan bir müşteri bana seslendi. "Bir saattir bu şekilde."

"Burası korkunç derece karanlık." Anna Rose kaşlarını çattı, yüzü ateşin parıltısıyla aydınlanıyordu.

"Bunun için çok üzgünüm, en kısa zamanda tamir edeceğiz," dedim müşteriye. Anna Rose'a da, "Seçmelerinle ilgili her şeyi duymak istiyorum ama önce buna bakmam lazım. Hemen döneceğim," dedim.

Başını salladı ve koltuğuna yerleşti.

En sonunda, ikinci kattaki kurgu dışı bölümüne giden demir merdivene ulaştım ve basamakları tırmanmaya başladım.

"Biraz dramatik davranıyorsun," ilerlerken Göz ve İzan'a dedim. Tırabzanların etrafındaki sarmaşıklar benim dokunuşumla kuruyor, dükkân benim sözlerim karşısında acı çekiyordu. "Hassas olduğunu biliyorum ama birileri hoşlanmadığın bir şey söylediğinde kendini böyle kapatıp duramazsın. Ben bunu yapsaydım bir daha asla okula gidemezdim."

En üstteki basamağa ulaştım ve hemen Al'i duydum.

"Üzgünüm, dediğim gibi stoklarımızda hiç Henrietta Davis kitabı yok. En azından, bugün için." Tüvit pantolon ve bir süveter giymiş olan abim kurgu dışı rafının arkasından çıktı; babama o kadar benziyordu ki neredeyse gözlerimi ovuşturma ihtiyacı hissedecektim. Daha önce hiç görmediğim bir kadın onun peşinden gitti.

"Burası Henrietta Davis'i bile olmayan nasıl bir kitapçı dükkânı böyle? Kendisi yirminci yüzyılın en büyük yazarlarından biridir tatlım. Henrietta Davis okumadıysan henüz bir gizem romanı okumamışsın demektir." Kadının gergin bir yüzü ve topuz yapılmış gri saçları vardı.

Durum şüphelendiğimden daha kötüydü. Yalnızca dükkân için öneride bulunan bir müşteri değil, aynı zamanda dükkânı aşağılayan bir müşteriydi. Al, benim merdivenlerde durduğumu gördü ve gözlük camlarının arkasındaki gözleri *bana yardım et* şeklinde bir bakışla büyüdü.

"Henrietta Davis benim büyükannemin uzak bir akrabasıdır. Bu dükkân iyi bir dükkân olsaydı, onun eserlerinden bazılarına sahip olurdu."

Al, rahatsızlık içinde kravatını düzeltti. "Size gizem bölümümüzü göstermeme izin verin. Bazı harika alternatifler sunabilirim."

Müşteri dikkatle ona baktı. "Bir gizem bölümü için hiç de yeterli olmayan o yere göz attım. Hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Rafınızda hiçbir şey bulamadığımdan bahsetmeye bile gerek yok, kitaplar her yere atılmış. Tam bir karmaşa."

Göz ve İzan, onun yorumlarını duyup daha büyük bir ümitsizliğe batarken en yakın raftan sarkan tatlı beyaz bir salkım büzüştü. Etrafımızdaki hava soğudu ve ışıklar tamamen sönerken bir ürperti mideme oturdu. Artık bunu gerçekten yapmıştı.

"Ayrıca aydınlatmanızdaki sorun ne?" diye sordu kadın. "Gerçekten bunu tamir edecek birilerini getirmeniz gerekiyor!"

İçimde bir öfke kabardı. Dükkânla bu şekilde konuşamazdı. Ellerimi yumruk yapıp tüm cesaretimi topladım. "Bence Göz ve İzan çok güzel. Ön kapıdaki yeşil boya çatlamış olabilir ve kitaplarımız size dağınık görünmüş olabilir ama biz o şekilde seviyoruz. Siz sevmediyseniz gidebilirsiniz."

Kadının kalın ve gür kaşları havaya kalktı ve dehşet içinde bana baktı. "Efendim?! Bu *çocuk* da kim böyle?" Çocuk kelimesine, sinmeme neden olacak fazladan bir vurgu yapmıştı ve aniden gelen cesaret beni terk etmişti. Dizlerim titredi ve destek almak için tırabzana yaslandım.

Al, onu sakinleştirmek istercesine bir elini uzattı. "O benim kız kardeşim. Tavrı için çok üzgünüm. O–"

"Burası nasıl bir kurum bilmiyorum, çocuklar tarafından yönetiliyor! Şaka gibi!" Burnundan soluyordu ve Henrietta Davis'le ilgili bir şeyler daha mırıldanarak yanımızdan fırtına gibi geçip gitti.

Kadın gittiğinde ateş böcekleri ortaya çıkıp hemen beni selamladı. Sararmış kitap sayfalarından ve büyüden meydana gelen bu parlak minik böcekler, uzun zamandır dükkânın içinde nereye gitsem beni takip ediyorlardı.

"Merhaba," diye selamladım onları, konmaları için avuçlarımı uzatarak. Tenime sürtündüler ve hemen nazik bir rahatlama hissiyle doldum.

Al, alnında parıldayan teri sildi. "Sen iyi misin, İzan?"

Yanıt olarak tepemizdeki lamba iki kere titreşti. *Evet*.

"Onun gitmesini sağlayamadım. Diğer kitapları göstermeye çalıştım. Onları istemediğinde meşgulmüş gibi davrandım ve onu atlatacağımı umuyordum ama o beni buraya kadar takip etti."

"Babam nerede?" Zorlu müşterileri idare eden genellikle o olurdu.

Al gözlüğünü düzeltti ve merdivene yöneldi. "Şu müsvedde toplama etkinliği bugündü. Hazel Park'ta olan hani. O ve annem gönüllü oldu."

Etkinliğin reklamını yapan afişler haftalar boyunca şehrin her tarafında asılı kalmıştı. SAVAŞ SEFERBERLİĞİNE YARDIMCI OLABİLİRSİNİZ! KÂĞIT, METAL, PLASTİK VE ESKİ GİYSİLERİ BAĞIŞLAYIN!

"Müsvedde toplayın." Sloganı başlattım.

"Zafer için," diye tamamladı Al, hevessiz bir şekilde.

"Zafer için!" diye bağırdım. "Hadi ama, Nazileri yenmeye yardımcı olmak için bizim payımıza düşen bu." Al, birinci kata çıkarken başını salladı. Ben de onun peşinden gittim. "Carl'a yardımcı olmak için."

Söyler söylemez ağzımdan çıkan kelimelerden pişman oldum. Al, alt basamakta durdu, ben Carl Miller'dan bahsedilince omuzları gerginleşmişti.

"Özür dilerim," dedim hızlıca. "Şey yapmak istememiştim–"

"Önemli değil." Al beni geçiştirdi ama ben gözlüklerinin arkasındaki gözlerinde endişeyi gördüm. Öyle söylemem aptalcaydı. Ordu sandıklarını paketlemek için müsvedde kâğıt toplamak elbette Carl'a yardım edemezdi. Hele ki çatışma sırasında kaybolmuşken hiç değil.

Endişe beni de yiyip bitiriyordu. Dükkânda Al'in peşinden giderken bastırmaya çalıştım ama olmadı. Carl ve Al doğduklarından beri arkadaşlardı. Carl burada çok fazla vakit geçirmişti, benim için gerçek kardeşlerim gibi bir kardeşti. Dükkâna dalma şeklini, her zaman benim adımı unutmuş gibi davranmasını ve sanki adımın Poppy olduğunu bilmiyormuş gibi Peony, Posey ya da başka çiçek isimleriyle[1] seslenmesini özlemekten kendimi alamıyordum.

Göz ve İzan'da, annemin aile fotoğraflarını koymayı sevdiği bir masa vardı. Al ve ben onun yanından geçtik ve ben en sevdiğim fotoğraflardan birine baktım. Benim, James'in, Al'in ve Carl'ın sahilde çekilmiş bir fotoğrafı. Annem ve Carl'ın annesi Victoria arka plandaydı, koyu renkli ve yüksek boyunlu mayolarıyla ve yüzlerini gölgeleyen büyük şapkalarla şezlonglarında uzanıyorlardı. İlkokulda tanışmışlar ve her şeyi birlikte yapan ömürlük arkadaşlar haline gelmişlerdi. Aynı zamanda çocuk sahibi olmaları bir tesadüftü ve

1 Poppy, aynı zamanda gelincik anlamına gelmektedir. "Peony", şakayık; "Posey" ise buket demektir. *(ç.n.)*

onları birlikte büyütmeyi planlamışlardı. Ama bu savaşın geleceğini ve her şeyi değiştireceğini bilmiyorlardı.

Bay ve Bayan Miller anneme ve babama onun çatışmada kaybolduğunu söylemişti. Babam onun muhtemelen esir alındığını düşünmüştü, bu da her zaman gülen ve her zaman muziplik yapan Carl'ın hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Ve bu da bir şeydi, sanırım.

"Savaşın Noel'e kadar biteceğini söylüyorlar," diye tekrarladım, tarih öğretmenim Bay Adams'ın bugün okulda bize söylediği şeyi.

"Bunu aylardır söylüyorlar." Al dükkâna bakarken gözleri saklamaya çalıştığı korkuyla kıpkırmızı olmuştu. Aynı zamanda suçlu hissettiğini de biliyordum. Askerlik hizmetine kabul edilmemişti, şimdi en yakın arkadaşı kayıptı ve onun yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Daha fazla konuşmak istemiyorum." Al bir nefes aldı ve tezgâhın arkasına ilerledi. Yeni buluntularla dolu kutudan bir kitap çekti.

"Bugün birkaç yeni kitap satın aldık. Bir müşteri, satmak istediklerinden oluşan güzel bir koleksiyonla geldi. İlgini çekerse diye senin için birkaç tanesini sakladım."

"Gerçekten mi?" Ona doğru ışınlandım ve bir kenara yerleştirilmiş küçük yığının içine daldım. Bir Nancy Drew gizem kitabı: Bu yılın başlarında çıkmış olan, *Eski Tavan Arasındaki Sır*. Bir peri masalı kitabı ve annemle akşam yemeğinden sonra üzerinde çalıştığımız Amelia Earhart ve kayboluşu hakkında bir kitap.

Seçimi gözden geçirdikten sonra Al'in döktüğü kutuya bir göz attım. Anne ve babamın kuralları gereği, yaşım büyüyene kadar gelecekten gelen şeyleri okumaya iznim yoktu. Bunun bizim kafamızı karıştıracağını söylüyorlardı ancak ben gizlice *Narnia Günlükleri*'ni okuyordum ve uzun süredir ikinci kitabın peşindeydim. Hepsini toplamak yüzyıllar sürüyordu.

"Burada yok," dedi Al, sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi.

"Ne yok?" Masumu oynadım.

"*Prens Caspian*. Ben de bir tane bulmaya çalışıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Ne kadar zamandır arıyorsun?"

"Birkaç haftadır. Babama söyleme."

"Yerin kulağı vardır." Savaş başladığından beri şehrin dört bir yanına asılmış propaganda posterlerinden bir başka sloganı tekrarladım.

Al güldü. Bu gerçek, samimi bir gülüştü bu ve onu neşelendirdiğim için kendimle çok gurur duydum.

Kutudan başka bir kitap daha çıkardı, ismine baktı ve sonra da onu babamın büyük defterine geçirdi.

"Okul nasıldı?" Bana bir bakış attı.

Omuz silkmek için bir omuzumu kaldırdım. "Okul işte."

Ona nasıl bir şey olduğunu açıklamak zordu. Benim yaşımdaki diğer kızlarla uyum içinde olduğumu hissetmemek... Benden farklıydılar. Kusursuz buklelere nasıl sahip olacaklarından bahsediyor, okuldan sonra gazoz dükkânına gidiyorlardı ve Meryl Clarke her zaman sınıfımızdaki oğlanlar hakkında konuşup duruyordu. Ancak benim saman sarısı buklelerim, annem onları ne kadar düzeltmeye çalışsa da kıvrım kıvrımdı ve sınıfımızdaki oğlanlardan birinin geçen hafta benim için "bir kız için fazla ağır" dediğine kulak misafiri olmuştum.

"Biri az önce en sevdiğin kitabın kapağını yırtmış gibi görünüyorsun," dedi Al.

Göz ve İzan'ın ışıkları, onun kelime seçimleri karşısında alınarak korku içinde titreşti.

Al dükkânı görmezden geldi ve eğilerek kollarını tezgâha yasladı. Aramızda beş yaş vardı ancak bana hiçbir zaman küçük bir çocukmuşum gibi davranmazdı. "Okulda yine sorun mu var?"

Boynuma doğru yükselen utanç dalgalarıyla savaşmaya çalışmak için bakışlarımı ellerime indirdim. "Meryl Clarke bu hafta sonu doğum günü partisi yapıyor ve sınıfımızda davet edilmeyen tek kız benim."

Al kaşlarını çattı. "Neden?"

Önemsizmiş gibi davranmaya çalışarak burun kıvırdım. "Bilmiyorum. Sanırım artık tam olarak arkadaş değiliz." Bir süredir değildik. "Zaten parti cumartesi günü ve ben cumartesileri her zaman burada babama yardımcı olurum. Gitmek istediğim falan yok yani," diye ekledim, garantiye almak için.

Al'in eli, elimin üstüne kapanırken yumuşak ve nazikti. Ondan kurtulmaya çalıştım ancak beni durdurdu. "Biliyorsun, dükkândaki ateş böcekleri sen doğmadan önce yoktu."

Bu hikâyeyi daha önce bin kere duymuştum ancak sessiz kalıp dinledim çünkü bu benim en sevdiğim hikâyeydi.

"Seni eve getirdiklerinde dükkân senden hoşlanmamıştı çünkü çok ağlıyordun. Ama sonra, ilk doğum gününün ardından, yürümek istediğine karar verdin. İlk denemende kötü bir şekilde düştün ve yeniden denemek için korkuyordun. Sonra bu ateş böcekleri bir anda ortaya çıktı, onlardan bir grup tam senin önünde havada uçuşuyordu. Bu yüzden sen ayağa kalktın ve onlara ulaşmaya çalışarak bir adım attın. Ama sen bunu yapamadan ateş böcekleri senden uzaklaştı ve senin onları takip etmen gerekti." Al başını salladı. "Sen kurgu bölümü boyunca ilerlerken hepimiz orada durup bu mucizeyi izledik."

"Yani?" dedim, bunun okulla ve Meryl Clarke ile ne ilgisi olduğundan emin olamayarak.

"Yani, dükkân yeni bir yaşam biçimi yarattı, sadece senin için. Fulbright'lardan üç nesil burada yaşadı ama o bunu yaptı çünkü sen eşi benzeri olmayan birisin." Gözlüklerini burnundan yukarıya doğru itti. "Okuldaki şu çocuklar, seni gördüklerinde neye bakıyor olduklarını bilmiyorlar. Hepsini tartışmalarda ve sınavlarda alt edebilirsin sen." Bir nefes aldı. "Ve kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, hepimizden daha fazla kitap biliyorsun."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Bunu söylediğimi herhangi birine söylersen inkâr ederim," diye sataştı. "İşin aslı, tüm bunlarla ne yapacaklarını bilmiyorlar. Henüz değil. Ama bir gün bilecekler."

Dışlanmanın acısı azalmaya başladı. "Gerçekten eşi benzeri olmayan biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kendime hiçbir zaman bu şekilde bakmadım. Her zaman diğer kızlara göre eksikmişim gibi hissediyordum.

"Bunun aklına girmesine izin verme, ateş böceği." Bana göz kırptı ve sonra elimi bıraktı.

Omuzlarımdaki kaslar gevşedi ve sıcaklık içime yayıldıkça gerginliğim eriyip gitti.

"Bu benim en sevdiğim hikâyelerden biri." Annem ve babam arka kapıdan içeri girdi. Kapının açıldığını duymamıştım. "Dükkânın sana yürümeyi öğretmesi."

Gülümsedim. "Müsvedde toplama etkinliği nasıldı?"

"Eh, bir sürü müsvedde topladık." Babam güldü ve göğsünden bir öksürük yükseldi. Arkasını döndü ve şapkasını kapının yanındaki askılığa yerleştirdi.

"Güzeldi." Annem, babamın esprisi karşısında gözlerini devirdi.

"Biz yokken ilginç bir şeyler oldu mu?" diye sordu babam.

Al ve ben birbirimize bir bakış attık, ikimiz de Göz ve İzan'ın duygularını inciten müşteriyi düşünüyorduk.

"Her şey kontrolüm altındaydı," dedi Al.

"Benim yardımımla," diye atladım, bana üstünlük sağlamasını istemeyerek.

"Bir dakika, bir dakika, her şeyin ikinizin arasında bir yarışa dönüşmesine gerek yok. Burada ikinizin de yardım etmesine yetecek kadar yer var." Babam tezgâha doğru ilerlerken aynı anda kapının üzerindeki takvim değişmeye başladı. Takvim bugünün tarihinde durdu ve Carl'ın annesi Bayan Miller dükkâna girerken hepimiz bakışlarımızı kaldırıp ona baktık. Gözleri kıpkırmızı olmuştu ve benim kalbim sıkıştı.

"Victoria?" diye sordu annem.

Bayan Miller konuşmak için dudaklarını hareket ettirdi ancak ilk seferde hiçbir şey çıkmadı. En sonunda anneme bir parça kâğıt uzattı. Bir telgraf. Bacaklarım titriyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Al, benim arkamdan.

"'Savaş Bakanı, oğlunuz Çavuş Carl Patrick Miller'ın çatışmada öldürülmesi karşısında duyduğu derin üzüntüyü ifade etmemi istemiştir–'" annem tamamlayamadı ve babam telgrafı elinden aldı.

Acı ani ve keskindi, tıpkı göğsüme saplanan bir bıçak gibi. Bu olamazdı. Carl, savaştan eve geri döneceğine dair bize söz vermişti. Ölmüş olamazdı.

"Hata yapmışlar," dedi Al. "Hata yapmışlar. Orada tam bir karmaşa var, bunu herkes biliyor. Bu bir hata olmalı."

Bayan Miller harap olmuştu ve annem gidip ona sımsıkı sarıldı.

Babam telgrafı okumayı bitirdi, gözlerinde yaşlar vardı. "Bu, onun esir olarak alındığını ve kaçmaya çalışırken öldürüldüğünü söylüyor."

Kelimeler bana bir darbe vurdu. Bu tam Carl'ın yapacağı bir şey gibiydi. Hiçbir zaman yenilgiyi kabul eden biri değildi.

"Ben–ben yapamam–" Al hızlı ve sığ nefesler aldı ve sonra dizleri büküldü. Yere düştü, başı ellerinin arasındaydı. Ve sonra sessiz hıçkırıklarla birlikte omuzları sarsılmaya başladı.

Savaş, dükkânın güvenliğinin içinden bakınca uzaktaymış gibi görünüyordu. Kilometrelerce ötede yaşanıyordu. Buradayken bize dokunamazdı, bunu gerçekten yapamazdı. Babam neler olduğu hakkında konuşmak istemiyordu ve hepimiz onunla aynı fikirdeydik.

Ancak hatalıydık. Savaş görmezden gelinemez ya da uzaklaştırılamazdı; Göz ve İzan bizi her şeyden koruyamazdı. Dükkân sihirli olabilirdi ancak sihrin bile bir sınırı vardı.

Carl'ın yaşayacak çok şeyi kalmıştı. Annemin bir gün dünyayı dolduracağını söylediği büyük, gürleyen bir kahkahası vardı. Onun kahkahasını bir daha hiç duyamayacaktım. Al de duyamayacaktı.

Babam şok içinde donup kalmıştı, yüzü kâğıt gibiydi. Annem Bayan Miller'ı teselli ediyordu. Ben de abimin yanına, yere çöktüm. Başını kaldırıp baktı.

"Ölmüş olamaz, Poppy," dedi Al.

Ben de onu kendime doğru çektim.

Al hıçkırırken elimi sırtına koydum ve bu yükü ondan alabilecekmişim gibi sırtına hafifçe dokunup durdum.

Üstümüzde lambaların karardığını ve sonra tamamen söndüğünü gördüm.